

[Socialministeren]

beboere deres pension, med henvisning til, at det ville blive voldsomt meget dyrere, end det tidligere har været.

Jeg håber, at vi under udvalgsarbejdet kan få klaret den sag af, og at vi også kan få fremlagt, som det blev ønsket bl.a. af fru Pernille Forchhammer, kommunernes vurdering af, om de tal, der er nævnt i forslaget, er realistiske. Det er naturligvis forhandlet med Kommunernes Landsforening, og der er enighed mellem embedsmændene i Kommunernes Landsforening og i Socialministeriet om, at disse tal er de rigtige gennemsnitlige tal.

Socialdemokratiets ordfører spørger, om det så svarer til efterspørgslen, når man opererer med, at der er plads til 4.000 plejehjemsbeboere i 1989 og det dobbelte i 1990. Dertil er kun at sige, at det er der ikke nogen der kan svare på. Formentlig bliver det noget mindre, fordi man allerede har taget stilling. Vi er kommet lidt sent med det, og muligvis bliver det mere, hvis efterspørgslen bliver større i 1990, alt efter hvordan det rent faktisk går.

Vi har ønsket at have styr på udgifterne, og derfor har vi sagt, at så lægger vi en ramme for dem. Det er jo en forsøgsordning, som skal løbe i to år, og man giver tilladelse til det op til de to rammebeløb, som er nævnt, heraf 48 mio. kr. i 1989. Rammen vil ikke blive udvidet, fordi vi under alle omstændigheder har at gøre med en forsøgsordning, men efter 1990 kan vi selvfølgelig diskutere, hvad beløbet så skal være.

Det er ikke meningen, at dette på lang sigt skal koste mere end en almindelig pensionsudbetaling. Når man regner med, at det bliver dyrere i omlægningsfasen, hænger det sammen med, at kommunerne ikke på forhånd kan vide, hvilke ydelser der vil blive efterspurgt, og de derfor i og for sig skal have to beredskaber klar.

Jeg skal prøve i udvalget at gøre rede for de ting, man gerne vil have klaret af. Men som sagt er de beløb, der er nævnt, gennemsnitsbeløb, der er forhandlet færdig med Kommunernes Landsforening.

Jeg skal love fru Lizzie Lichtenberg, at vi skal give oplysninger om størrelsen af bistandshjælpen til flygtninge. Det var det, der var spørgsmålet.

Jeg er meget glad for den klare tilkendegivelse, der kom fra den konservative ordfører om, at reglerne selvfølgelig skal holde sig inden for flygtningekonventionen. Der har i den senere

tid været visse tendenser til, at man troede, man kunne se bort fra det. Det kan man naturligvis ikke. Flygtninge, der opholder sig lovligt her i landet, skal på alle måder behandles fuldstændig på linje med andre borgere.

Hr. Mejdahl var inde på, at der nok var uligheder i sagen, når man opererede med et gennemsnitsbeløb. Det er jeg da enig i, men jeg vil gerne sige, at jeg tror, at når nogle socialudvalgsmedlemmer ude over landet er blevet lidt forskrækkede over det her, så hænger det nok sammen med, at de har set udgifterne figurere på socialudvalgenes budgetter og ikke opdaget, at der går mere ind i bloktilskud under økonomiudvalgets beløb. Jeg tror egentlig, det er det, der har afholdt nogle fra at sige ja til denne ordning.

Jeg er glad for, at også Fremskridtspartiet tilslutter sig disse ændringer af flygtningebestemmelserne. Det synes jeg er meget opløftende. Det handler jo om nogle børn, som man ikke havde fantasi til at forestille sig kunne komme til landet alene, dengang man lavede flygtningeloven, og derfor er de faldet uden for bestemmelserne. Det drejer sig formentlig om i alt 25 børn i år, og vi regner i øvrigt med, at tallet vil gå stærkt ned, efter at der er indgået våbenhvile mellem Irak og Iran.

Jeg kan selvfølgelig kun sige, at jeg er skuffet over, at Fremskridtspartiet ikke vil være med til at indføre det meget liberale, at man udbetaler pensionen til folk på plejehjem i det omfang, de selv måtte ønske det. Det skulle dog egentlig være sådan, at man i et parti som Fremskridtspartiet kunne gå ind for at give folk den fulde frihed. Her har vi at gøre med, at man ikke vil regere over mennesker, at man vil give dem ret til selv at bestemme. Det kan undre mig lidt, men jeg må ligesom fru Kirsten Lee konstatere, at der heller ikke i denne sag er sammenhæng i det, Fremskridtspartiet fremfører.

Jeg skal love fru Lis Noer Holmberg, at vi i Socialudvalget skal fremlægge de oplysninger, det er muligt at fremlægge om den nye ældrepolitik. Vi er knap nok kommet længere end til startskuddet. Den politik indeholder mange ting, og jeg er ikke sikker på, at man nøjagtigt kan opgøre, hvad vi har sparet, som der blev sagt. Den nye ældrepolitik er ikke startet i 1981, som man åbenbart har gjort i Odense, men først senere.